

POZDRAVLJENA POMLAD SEDEMINŠESTDESETEGA

To Hiu

O domovina moja,
dovoli, da s topovskim grmenjem izpovem ta pozdravni nagovor.
Globoko se ti klanjam, pomlad.
Pozdravljena pomlad sedeminšestdesetega.
Pomlad,
ti razblinjaš svoje grmenje kakor salve usmerjanih izstrelkov,
pomlad novih uspehov in zmag,
pomlad, vnesena v vojaška poročila.
Pomlad, ki pošilja na Sever in Jug dobre novice tovarišem našim.
Pomlad, ko odhaja tridesetmilijonsko ljudstvo na enoten pohod
za svoj cilj,
ko zastaja dih nebesom zaradi oddaljenega bobnenja,
ko nihče ne more stati ob strani, ko mora vsakdo biti vojak,
ko sta sedanost in izročilo — v isti vrsti,
ko se je vse pridružilo vstaji,
ko revolucija zbira oborožitev
bambus in raketo,
sulico in meč,
ko se pridružujejo človeški reki,
ljudje v vozovih ali v čolnih
in pešci
in popotniki s težko prtljago in drugi z vojaško bisago,
nekateri po gorskih stezah, drugi skozi temne globeli.
Poglej, kako odhajajo vasi, vzdigujoče prah,
kako vstajajo mesta, grozeča z ognjem uraganom,
kako se v pravokotnike spreminjajo riževa polja, čakajoča
nove letine.
Globoko se vam klanjam, sestre, ljubice, žene, ki vas je
pozvala vojna,
s puškami prek ramen in z roko na ročici pluga.
Od zdaj bom za vselej dolžnik vaši vzdržljivosti, stanovitnosti,
vaši moči.
Globoko se klanjam starim, ki hodijo opotekajoč se po pesku in ilu.
Globoko se klanjam rekam in sinjemu morju in višavam, ki še
nimajo svojih imen.
Globoko se klanjam materam osivelim, ki v nočeh šivajo vojaška
oblačila.

Globoko se klanjam otrokom, ki v jutrih prebredejo potoke
in hite v šolo iz rodne vasi.
Globoko se klanjam tebi, ljudstvo moje, vredno ljubezni in
visokega spoštovanja

O pomladno sonce, ti dobro poznaš
vso razvejanost rek in njih izlive,
na Severu in Jugu se zadržuješ, na Vzhodu in Zahodu domuješ.
Pomudi se v vseh koticah na planetu, povprašaj vseh dvajset
stoletij:

če zdaj je na svetu takšna domovina, če je na svetu druga dežela,
kjer je polja prevéla večna slava,
kjer so gozdovi oviti v dim in ogenj,
kjer so potoki in gredice
postale neprehodna meja,
kjer bi hiše in okopi, hribi in jarki drhteli ob mimohodu orožja,
kjer ljudje ohranjajo dobroto, čeprav so morali skozi tisoč
preskušanj,

kjer se pod točo razžarjenih drobcev bojuje srce, ki ne pozna strahu
in kjer vedno ostaja v srcu, ožganem z grozo in trpljenjem,
prostor za prijateljstvo.

O, Vietnam, slavim tvoje trpljenje, blagoslavljam tvojo
neustrašenost.

Spoznal sem, da postaja človek v stiskah in trpljenju večji in lepši.
Ti si kot mati, ki skrbi za otroke in pred tujci varuje srcu
drage misli

in prevzema nadčloveško težo na svoj bambusni drog za
prenašanje veder.

Naučili smo se gledati v ogenj, ne da bi trenili, za svobodo
žrtvovati svojo kri.

a vojak zvenceh besed ne potrebuje, ker vojak se ne zamuja
v mnogobesedju.

Svoje usode smo nerazdružno povezali z našo rodno grudo.

Mi vemo, zakaj odhajamo v napad in se trdo zavedamo, zakaj
umiramo.

Hladni veter, oktobrski veter — je naši usodi kažipot.

življenje smo začeli s tem dnem, tudi mi imamo že — pol stoletja.

Zrna jutrišnjih pridelkov smo, novih rasti semena in trosi.

Zgodovina nas ni po naključju izbrala za svoje oporišče.

Naša srca v temi noči

svetijo z ognjem krilatim kot plamenica.

Na svetu je težka pravica —

da si prvi vojak, ki odhaja v napad.

Česa takega naša domovina ni poznala v vseh štirih tisočletjih —
najprej je resnica obračunala z lažjo, najprej se je suženj
vzravnal pod korobačem.

Mi sami znamo obraniti svojo svobodo, mi sami bomo zmagali
nad hudim —

tako je nekoč stric Ho dejal, tako zdaj za njim ponavljamo mi.

In ko se je Suan* bojeval za našo domovino, je na komolcih
sloneč govoril:

»Glavo dvigni višje, tovariš, in ciljaj, ciljaj, kar se da natančno!«

O luč pomladi, spominjaš na zastavo, ki je nenadoma zaplapolala
v mraku,

podobna si lesketu bajoneta, svetlikajočega se v trenutku napada.

Ti pomerjaš vojaško čelado, ti srepiš napeto in strogo,

pozdravljena pomlad velikih preizkušenj,

pozdravljena pomlad sedeminšestdesetega!

GLAS GONGA

A n T h o

Gong... Gong...

Čas ne čaka.

Sekunda je draga.

Gong... Gong...

Spet napad.

Prehiti sovraga!

V tvoji bližini

valovi tihi,

ljudje beže.

Ob glavni cesti

mirno je vse

divji se sliši ples.

* Nguen Viet Suan — junak v vojni z ameriškimi osvajalci.